ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα) της 26ης Νοεμβρίου 1996 *

Στην υπόθεση Τ-164/95,

Hedwig Kuchlenz-Winter, διαζευγμένη σύζυγος πρώην υπαλλήλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Kehlen (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον Dieter Rogalla, δικηγόρο Sprochkövel, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Armin Machmer, δικηγόρο Λουξεμβούργου, 1, rue Roger Barthel, Bereldange,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους Christian Pennera, προϊστάμενο τμήματος στη Νομική Υπηρεσία, και Hans Krück, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με τόπο επιδόσεων τη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται να αναγνωριστεί ότι, κατά παράβαση του άρθρου 175 της Συνθήκης ΕΚ, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο παρέλειψε να προτείνει στα αρμόδια όργανα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως τις τροποποιήσεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που θα παρείχαν τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα να εξακολουθήσει να υπάγεται στο κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως των υπαλλήλων των κοινοτικών οργάνων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τον A. Saggio, Πρόεδρο, την V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Η προσφεύγουσα, γερμανικής ιθαγενείας, προσλήφθηκε από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα το 1956. Το 1957 νυμφεύθηκε τον Kuchlenz, επίσης γερμανικής ιθαγενείας, και το 1958 μετατέθηκε στις Βρυξέλλες, στην Επιτροπή της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας. Στο μεταξύ, ο σύζυγός της διορίστηκε υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και μετατέθηκε στο Λουξεμβούργο το 1963. Η προσφεύγουσα παραιτήθηκε τότε, μετά από επτά έτη υπηρεσίας στις Κοινότητες, και συνόδευσε τον σύζυγό της στο Λουξεμβούργο.

2 Από τη στιγμή της παραιτήσεώς της από την Επιτροπή, η προσφεύγουσα έπαυσε να είναι ασφαλισμένη αυτοτελώς στο κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως των υπαλλήλων των κοινοτικών οργάνων (στο εξής: κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως), εξακολουθούσε όμως να καλύπτεται λόγω του συζύγου της ο οποίος, ως μόνιμος υπάλληλος, ήταν ασφαλισμένος.

3 Με απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 1993, η οποία κατέστη τελεσίδικη την 1η Απριλίου 1994, το cour d'appel του Λουξεμβούργου απάγγειλε το διαζύγιο μεταξύ της προσφεύγουσας και του Kuchlenz. Κατόπιν της αποφάσεως αυτής, οι σύζυγοι, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του *Bürgerliches Gesetzbuch* (γερμανικού αστικού κώδικα, στο εξής: BGB) οι οποίες επιβάλλουν τον συμψηφισμό των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων σε περίπτωση διαζυγίου (άρθρα 1587 επ. του BGB), συμφώνησαν να διαμοιραστούν τη σύνταξη που ο Kuchlenz λαμβάνει από την Κοινότητα. Με πράξη της 5ης Ιανουαρίου 1995 το tribunal de paix του Λουξεμβούργου επικύρωσε τη συμφωνία αυτή.

4 Κατά το άρθρο 72, παράγραφος 1β, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), η διαζευγμένη σύζυγος του υπαλλήλου μπορεί να εξακολουθήσει να καλύπτεται κατά των κινδύνων ασθενείας για μέγιστη περίοδο ενός έτους από την ημερομηνία κατά την οποία το διαζύγιο οριστικοποιήθηκε.

5 Από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι η Kuchlenz-Winter, ως κάτοικος Λουξεμβούργου, δικαιούται της λουξεμβουργιανής κοινωνικής ασφαλίσεως. Αντιθέτως, δεδομένου ότι δεν έχει συμπληρώσει στη Γερμανία τις αναγκαίες περιόδους ασφαλίσεως, δεν δικαιούται να ασφαλιστεί στο ταμείο υγειονομικής ασφαλίσεως. Επίσης, δεν πληροί τις προϋποθέσεις εκουσίας ασφαλίσεως στο γερμανικό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως και, επειδή πάσχει από σοβαρή ασθένεια, τα ιδιωτικά ασφαλιστικά ταμεία κατά των κινδύνων ασθενείας αρνούνται να την ασφαλίσουν. Εν πάση περιπτώσει, η κοινωνική ασφάλιση που απολαύει στο Λουξεμβούργο υπόκειται στον όρο της κατοικίας στη χώρα αυτή. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν μπορεί πλέον να επιστρέψει στη Γερμανία, δεδομένου ότι εκεί δεν έχει ασφαλιστική κάλυψη, και το γεγονός ότι εγκαταλείπει το Λουξεμβούργο συνεπάγεται την απώλεια της μόνης υγειονομικής ασφαλίσεως που μπορεί να έχει.

6 Με έγγραφο της 26ης Απριλίου 1994, το εκκαθαριστικό γραφείο του κοινού συστήματος υγειονομικής ασφαλίσεως πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι η ασφάλισή της από το σύστημα έληγε την 31η Μαρτίου 1995, ένα έτος μετά την ημέρα του διαζυγίου της.

7 Στο μεταξύ, στις 31 Ιανουαρίου 1990 η προσφεύγουσα είχε υποβάλει αναφορά στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο σχετικά με την κατάστασή της έναντι του κοινού συστήματος υγειονομικής ασφαλίσεως. Με έγγραφο της 11ης Ιουλίου 1994, η επιτροπή αναφορών κατέληξε στο ότι, νομικώς, δεν υπήρχε πεδίο για να δοθεί συνέχεια στην αίτηση της Kuchlenz-Winter.

8 Στις 7 Φεβρουαρίου 1994, η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή αίτηση, βάσει του άρθρου 90 του ΚΥΚ, με την οποία ζήτησε να εξακολουθήσει να είναι ασφαλισμένη στο κοινό ταμείο υγειονομικής ασφαλίσεως πέραν της προθεσμίας του ενός έτους που ορίζει το άρθρο 72 του ΚΥΚ. Επειδή η αίτηση αυτή απορρίφθηκε, η προσφεύγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της απορριπτικής αποφάσεως.

9 Με έγγραφο της 11ης Ιανουαρίου 1995, η Επιτροπή απέρριψε τη διοικητική αυτή ένσταση. Στις 24 Φεβρουαρίου 1995, η προσφεύγουσα άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή ακυρώσεως που φέρει τον αριθμό Τ-66/95.

10 Στις 7 Φεβρουαρίου 1994, η προσφεύγουσα υπέβαλε στο Κοινοβούλιο, κοινοτικό όργανο του οποίου ο πρώην σύζυγός της υπήρξε υπάλληλος, αίτηση, βάσει του άρθρου 90 του ΚΥΚ, με την οποία ζήτησε να εξακολουθήσει να είναι ασφαλισμένη στο κοινό ταμείο υγειονομικής ασφαλίσεως πέραν της προθεσμίας του ενός έτους που ορίζει το άρθρο 72 του ΚΥΚ. Με έγγραφο της 31ης Μαΐου 1994, το Κοινοβούλιο απέρριψε την αίτησή της.

11 Την 21η Ιουλίου 1994, η προσφεύγουσα, σύμφωνα με το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής. Με έγγραφο της 21ης Νοεμβρίου 1994, το Κοινοβούλιο απέρριψε τη διοικητική αυτή ένσταση.

12 Με επιστολή της 27ης Απριλίου 1995, η προσφεύγουσα, επικαλούμενη το άρθρο 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, κάλεσε το Κοινοβούλιο να ενεργήσει για την τροποποίηση του ΚΥΚ, κατά τρόπο που να ρυθμίζεται το πρόβλημά της. Η επιστολή αυτή διαβιβάστηκε στην επιτροπή αναφορών. Ο πρόεδρος της επιτροπής αυτής, με έγγραφο της 20ής Ιουλίου 1995, υπενθύμισε ότι τα διαβήματα που έγιναν στην Επιτροπή και στο αρμόδιο γερμανικό υπουργείο δεν ετελεσφόρησαν και ανέφερε ότι, εκτός των πολιτικών πρωτοβουλιών, το Κοινοβούλιο δεν μπορούσε πλέον να αναλάβει καμία πρωτοβουλία. Επομένως, συμβούλευσε την προσφεύγουσα να χρησιμοποιήσει τη δικαστική οδό.

13 Η προσφεύγουσα υπέβαλε επίσης παρόμοιες αιτήσεις στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή. Μετά την αρνητική απάντηση του Κοινοβουλίου και την έλλειψη απαντήσως του Συμβουλίου, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγές κατά παραλείψεως οι οποίες φέρουν αντιστοίχως, τους αριθμούς Τ-167/95 και Τ-226/95.

14 Στις 28 Αυγούστου 1995, η προσφεύγουσα, βάσει του άρθρου 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, άσκησε την παρούσα προσφυγή κατά του Κοινοβουλίου.

15 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 27 Οκτωβρίου 1995, το Κοινοβούλιο υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής.

16 Στις 18 Δεκεμβρίου 1995, η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επ' αυτής της ενστάσεως απαραδέκτου.

Αιτήματα των διαδίκων

17 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να αναγνωρίσει την παράλειψη του Κοινοβουλίου, που στοιχειοθετείται από το ότι δεν πρότεινε στα όργανα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως την κατάλληλη τροποποίηση του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων ώστε η προσφεύγουσα να μην αποκλεισθεί από το κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως·

— να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

18 Το Κοινοβούλιο, στο πλαίσιο της ενστάσεώς του περί απαραδέκτου της προσφυγής, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

19 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την ένσταση.

Επί του παραδεκτού

20 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, αν ένας διάδικος ζητήσει από το Πρωτοδικείο να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία της υποθέσεως, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως.

21 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη. Εν προκειμένω το Πρωτοδικείο κρίνει ότι έχει ενημερωθεί επαρκώς και αποφασίζει ότι παρέλκει η συνέχιση της διαδικασίας.

Επιχειρήματα των διαδίκων

22 Προκαταρκτικά, το Κοινοβούλιο προβάλλει ότι, από την κατά γράμμα ερμηνεία της επιστολής την οποία η προσφεύγουσα του απηύθυνε στις 27 Απρι-

λίου 1995, καθώς και του δικογράφου της προσφυγής, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα απαιτεί από το καθού συμπεριφορά νομικώς αδύνατη και παράνομη. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Κοινοβούλιο να προτείνει στα αρμόδια κοινοτικά όργανα τροποποίηση του ΚΥΚ, πράγμα που η προσφεύγουσα του προσάπτει ότι παρέλειψε να πράξει. Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι δεν είναι αρμόδιο να υποβάλλει στα άλλα κοινοτικά όργανα προτάσεις αποβλέπουσες στην έκδοση ή την τροποποίηση νομικών πράξεων. Η μόνη διάταξη η οποία θα μπορούσε να ερμηνευθεί υπό την έννοια αυτή είναι το άρθρο 138 Β, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, η προσφεύγουσα όμως δεν απαιτεί την εφαρμογή του

23 Πάντως, το Κοινοβούλιο δέχεται ότι η αίτηση της προσφεύγουσας μπορεί να ερμηνευθεί ως αποβλέπουσα στην εκ μέρους του κοινοτικού οργάνου χρήση των δυνατοτήτων του ώστε η προσφεύγουσα να απολαύει ευνοϊκότερης νομικής καταστάσεως. Το Κοινοβούλιο επαφίεται στην κρίση του Πρωτοδικείου όσον αφορά το ζήτημα αν μια τέτοια ερμηνεία είναι σύμφωνη προς τις προϋποθέσεις παραδεκτού της προσφυγής που ορίζει το άρθρο 175 της Συνθήκης.

24 Εν πάση περιπτώσει, το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι, έστω και αν το μέσο ένδικης προστασίας του άρθρου 175 της Συνθήκης μπορεί να χρησιμοποιηθεί γι' αυτόν τον σκοπό, η προσφυγή είναι απαράδεκτη. Συναφώς, το Κοινοβούλιο προβάλλει έναν κύριο και τέσσερις επικουρικούς λόγους.

25 Το Κοινοβούλιο επικαλείται, κυρίως, την έλλειψη παραλείψεως εκ μέρους του καθόσον με το από 20 Ιουλίου 1995 έγγραφό του ο πρόεδρος της επιτροπής αναφορών, εν ονόματι του Κοινοβουλίου, έλαβε σαφώς θέση επί της αιτήσεως της προσφεύγουσας. Επομένως, οι προϋποθέσεις παραδεκτού της προσφυγής του άρθρου 175 της Συνθήκης δεν πληρούνται. Εξάλλου, το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο έλαβε τη θέση αυτή μετά τη λήξη της προθεσμίας των δύο μηνών που προβλέπει το άρθρο 175, αλλά πριν από την άσκηση της προσφυγής, καθώς και το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν ικανοποιήθηκε δεν ασκούν επιρροή όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 1993, C-25/91, Pesqueras Echebastar κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1719, σκέψεις 11 και 12).

26 Ο πρώτος λόγος που προβάλλεται επικουρικώς αντλείται από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν είναι αποδέκτης της πράξεως που το κοινοτικό όργανο παρέλειψε να της απευθύνει. Το καθού διαπιστώνει ότι το άρθρο 175, τρίτο

εδάφιο, της Συνθήκης, παρέχει τη δυνατότητα σε πολίτη να ζητήσει να ελεγχθεί δικαστικώς ένα κοινοτικό όργανο επειδή αυτό παρέλειψε να του απευθύνει πράξη. Αντιθέτως, είναι απαράδεκτες αιτήσεις που αποβλέπουν στην έκδοση νομικών πράξεων αποδέκτες των οποίων είναι τρίτοι (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1982, 246/81, Lord Bethell κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 2277, σκέψεις 13 επ.· διάταξη του Πρωτοδικείου της 23ης Ιανουαρίου 1991, T-3/90, Prodifarma κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1, σκέψεις 33 και 34). Εν προκειμένω, καθόσον η αίτηση της προσφεύγουσας απέβλεπε στη διενέργεια διαβημάτων προς άλλα κοινοτικά όργανα, η προσφυγή είναι απαράδεκτη.

27 Ο δεύτερος λόγος που προβάλλεται επικουρικώς αφορά τη φύση της πράξεως. Δεν μπορεί να γίνεται επίκληση του άρθρου 175 της Συνθήκης προκειμένου να ελεγχθεί ένα κοινοτικό όργανο, το οποίο δεν εξέδωσε πράξη γενικής ισχύος και, ειδικότερα, έναν κανονισμό [αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Οκτωβρίου 1971, 15/71, Mackprang κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 929, σκέψη 4, της 15ης Ιανουαρίου 1974, 134/73, Holtz και Willemsen κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1974, σ. 1, σκέψη 5, της 28ης Μαρτίου 1979, 90/78, Granaria κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 615, σκέψη 14, και διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1979, 60/79, Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays κατά Επιτροπής, Συλλογή (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις) 1979, σ. 2429]. Κατά το μέτρο που η παρούσα προσφυγή αποβλέπει έμμεσα στην έκδοση ενός κανονισμού, σχετικού με τον ΚΥΚ, πρέπει και αυτή να κριθεί απαράδεκτη.

28 Ο τρίτος λόγος που προβάλλεται επικουρικώς αφορά τον δεσμευτικό χαρακτήρα της πράξεως. Το Κοινοβούλιο προβάλλει ότι από το άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης απορρέει ότι το αιτούμενο μέτρο πρέπει να είναι πράξη αναπτύσσουσα δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα για το πρόσωπο το οποίο υποβάλλει τη σχετική αίτηση. Οι μη δεσμευτικές πράξεις δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 175, τρίτο εδάφιο [απόφαση του Δικαστηρίου της 18ης Νοεμβρίου 1970, 15/70, Chevalley κατά Επιτροπής, Rec. 1970, σ. 975, σκέψη 13 (υφίσταται μόνο συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά: Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 527), διάταξη του Δικαστηρίου της 17ης Οκτωβρίου 1984, 83/84 και 84/84, N. M. κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1984, σ. 3571, σκέψη 10]. Έναντι όμως της προσφεύγουσας, τέτοια θα είναι η φύση πράξεως του Κοινοβουλίου εκδοθείσας στο πλαίσιο της διαδικασίας θεσπίσεως ή τροποποιήσεως του ΚΥΚ. Επομένως, η προσφυγή είναι απαράδεκτη.

29 Ο τέταρτος λόγος που προβάλλεται επικουρικώς αφορά το περιθώριο εκτιμήσεως του Κοινοβουλίου κατά την άσκηση των εξουσιών του. Ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι είχε την υποχρέωση να ενεργήσει — πράγμα που το Κοινο-

βούλιο αμφισβητεί —, προβάλλει ότι το περιθώριό του εκτιμήσεως ήταν σημαντικό. Αυτό καταφαίνεται από την ύπαρξη διαφόρων λύσεων στο πρόβλημα της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι η τροποποίηση του ΚΥΚ είναι μια από τις δυνατότητες. Επομένως επιβάλλεται να εφαρμοστεί στην περίπτωση του Κοινοβουλίου η νομολογία περί απαραδέκτου των προσφυγών κατά παραλείψεως που ασκούν οι ιδιώτες κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να κινήσει τη διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά κράτους μέλους, η οποία αποβλέπει στη διαφύλαξη του περιθωρίου εκτιμήσεως που απολαύει η Επιτροπή στον τομέα αυτόν (διάταξη του Δικαστηρίου της 30ής Μαρτίου 1990, C-371/89, Emrich κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-1555, σκέψεις 4 επ., διατάξεις του Πρωτοδικείου της 4ης Ιουλίου 1994, Τ-13/94, Century Oils Hellas κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-431, σκέψεις 12 επ., και της 29ης Νοεμβρίου 1994, Τ-479/93 και Τ-559/93, Bernardi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-1115, σκέψη 31).

30 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου της προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει, εις απάντηση της προκαταρκτικής παρατηρήσεως του Κοινοβουλίου ως προς την αδυναμία να δοθεί συνέχεια στην αίτηση της προσφεύγουσας, ότι η τελευταία απέβλεπε στο να χρησιμοποιήσει το κοινοτικό όργανο όλες τις εξουσίες του προς τροποποίηση του ΚΥΚ. Επομένως, η αίτηση αφορούσε και το άρθρο 138 Β της Συνθήκης. Συνεπώς, το άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης περί ιδρύσεως ενιαίου Συμβουλίου και ενιαίας Επιτροπής πρέπει να νοηθεί υπό την έννοια ότι, στο πλαίσιο του ΚΥΚ, το Κοινοβούλιο διαθέτει το δικαίωμα να ζητεί από την Επιτροπή τις κατάλληλες προτάσεις.

31 Αντικρούοντας τον κύριο λόγο που προέβαλε το Κοινοβούλιο, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η συμπεριφορά του κοινοτικού οργάνου συνιστά παράνομη παράλειψη, καθόσον η δραστηριότητά του στο πλαίσιο του δικαιώματος αναφοράς δεν ήταν επαρκής και καθόσον παραμέλησε τις υποχρεώσεις που επιβάλλει η Συνθήκη στον τομέα συνεργασίας προς τροποποίηση του ΚΥΚ. Εν πάση περιπτώσει, προς το συμφέρον προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, το γεγονός ότι το Κοινοβούλιο εξέδωσε πράξη απορρίπτουσα την αίτηση της προσφεύγουσας δεν αρκεί για να εξαφανίσει το έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας.

32 Αντικρούοντας τον πρώτο λόγο που το Κοινοβούλιο προβάλλει επικουρικώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο υφιστάμενος παραλληλισμός μεταξύ των προσφυγών που προβλέπουν τα άρθρα 173 και 175 της Συνθήκης, επί του οποίου εμμένει η νομολογία, καθώς και η ανάγκη προστασίας των πολιτών,

επιτρέπουν να κριθεί παραδεκτή προσφυγή η οποία σκοπεί πράξη απευθυνθείσα σε τρίτο. Συναφώς, η προσφεύγουσα παραπέμπει στις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα Dutheillet de Lamothe στην προπαρατεθείσα υπόθεση Mackprang κατά Επιτροπής. Εξάλλου, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσφυγή δεν αποβλέπει στην έκδοση πράξεως απευθυνόμενης προς τρίτο, καθόσον αυτή είναι ο δυνητικός αποδέκτης της πράξεως. Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την εφαρμογή της παρατεθείσας από το καθού νομολογίας στην προκειμένη περίπτωση. Η νομολογία αυτή αφορά τη συνεργασία μεταξύ οργάνων της Κοινότητας, ενώ στην προαναφερθείσα υπόθεση Lord Bethell κατά Επιτροπής το αντικείμενο της προσφυγής αφορούσε την κίνηση διαδικασίας έρευνας έναντι των κρατών μελών και στην προαναφερθείσα υπόθεση Prodifarma κατά Επιτροπής επρόκειτο για τις επιτακτικές διατάξεις του άρθρου 15 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), η δε εταιρία αυτή δεν ήταν ο δυνητικός αποδέκτης.

33 Απαντώντας στον δεύτερο λόγο που προβάλλεται επικουρικώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο όρος «πράξη» στο τρίτο εδάφιο του άρθρου 175 της Συνθήκης περιλαμβάνει τους κανονισμούς, υπό την προϋπόθεση ότι αυτοί αναλύονται σε ατομικά μέτρα. Δεδομένου όμως ότι η μη εκδοθείσα πράξη αφορά άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα, καθόσον η τροποποίηση του ΚΥΚ θα της προσπόριζε άμεσο ευεργέτημα, η τροποποίηση αυτή συνιστούσε σιωπηρή ατομική απόφαση και, κατά συνέπεια, καθιστά την προσφυγή παραδεκτή.

34 Όσον αφορά τον τρίτο λόγο που προβάλλεται επικουρικώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι επιδίωξή της είναι να προκαλέσει έννομο αποτέλεσμα το οποίο θα επηρεάσει άμεσα την κατάστασή της και, κατά συνέπεια, η σχετική πράξη θα έχει δεσμευτικό αποτέλεσμα.

35 Στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου που το καθού επικαλείται επικουρικώς, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το βάσιμο της εφαρμογής των αρχών που συ-

νήγαγε η νομολογία ως προς το περιθώριο εκτιμήσεως της Επιτροπής κατά την κίνηση της διαδικασίας κατά κράτους μέλους λόγω παραβάσεως. Η Επιτροπή και το Κοινοβούλιο έχουν διαφορετικά καθήκοντα στη νομοθετική διαδικασία και, κατά συνέπεια, το περιθώριο εκτιμήσεως της Επιτροπής δεν συγκρίνεται με εκείνο του καθού κοινοτικού οργάνου. Εν προκειμένω, η εξουσία εκτιμήσεως του Κοινοβουλίου είναι ανύπαρκτη και, σύμφωνα με τη Συνθήκη, σ' αυτό εναπόκειται να επιλέξει το αποτελεσματικότερο μέσο προκειμένου να παράσχει τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα να εξακολουθήσει να είναι ασφαλισμένη στο κοινό σύστημα υγειονομικής ασφαλίσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

36 Όταν ένα κοινοτικό όργανο, στο οποίο είχε υποβληθεί αίτηση στο πλαίσιο του άρθρου 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, λαμβάνει θέση, έστω και μετά τη δίμηνη προθεσμία που προβλέπει η Συνθήκη, οι οριζόμενες από το άρθρο αυτό προϋποθέσεις δεν πληρούνται (παρατεθείσα απόφαση Pesqueras Echebastar κατά Επιτροπής, σκέψη 11).

37 Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι στις 20 Ιουλίου 1995 το Κοινοβούλιο, διά του προέδρου της επιτροπής αναφορών, απάντησε στην από 27 Απριλίου 1995 επιστολή της προσφεύγουσας. Στην απάντησή του, το Κοινοβούλιο περιέγραψε τα διαβήματα στα οποία είχε προβεί προς την Επιτροπή και προς τις γερμανικές αρχές για την επίλυση του προβλήματος της προσφεύγουσας και δήλωσε ότι δεν μπορεί πλέον να προβεί σε καμιά ενέργεια. Λαμβάνοντας υπόψη το έγγραφο αυτό, το οποίο ανέφερε τα πραγματοποιηθέντα διαβήματα και τη θέση του καθού κοινοτικού οργάνου επί της αιτήσεως της προσφεύγουσας, δεν μπορεί να συναχθεί παράλειψη του Κοινοβουλίου. Το γεγονός ότι η απάντηση του Κοινοβουλίου δεν ικανοποιεί την προσφεύγουσα είναι συναφώς αδιάφορα. Πράγματι, το άρθρο 175 της Συνθήκης αφορά την παράλειψη οργάνου να εκδώσει απόφαση ή να λάβει θέση και όχι την έκδοση πράξεως διαφορετικής από εκείνη της οποίας την έκδοση επιθυμούσαν ή θεωρούσαν αναγκαία οι ενδιαφερόμενοι (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Δεκεμβρίου 1988, 166/86 και 220/86, Irish Cement κατά

Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 6473, σκέψη 17, και της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl & Söhne κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψη 16).

38 Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται να αναγνωριστεί ότι, χωρίς να χρειάζεται να προσδιοριστεί αν εν προκειμένω το Κοινοβούλιο είχε την εξουσία να εκδώσει τις επιδιωκόμενες από την προσφεύγουσα πράξεις, δεν στοιχειοθετείται παράλειψη του καθού.

39 Εν πάση περιπτώσει, και ως εκ περισσού, το Πρωτοδικείο παρατηρεί ότι τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα δεν μπορούν να επικαλεστούν το άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης παρά μόνον για να ζητήσουν να διαπιστωθεί ότι κάποιο κοινοτικό όργανο παρέλειψε, κατά παραβίαση της Συνθήκης, να εκδώσει πράξεις με δυνητικούς αποδέκτες τα πρόσωπα αυτά (προαναφερθείσα απόφαση Bernardi κατά Επιτροπής, σκέψη 31). Οι πράξεις που το Κοινοβούλιο παρέλειψε να εκδώσει, κατά την προσφεύγουσα, εν πάση περιπτώσει δεν θα απευθύνονταν σ' αυτήν.

40 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα επιδίωκε να επιτύχει τροποποίηση του ΚΥΚ ώστε να παρατείνει τα δικαιώματα που αντλεί από αυτόν επειδή είναι διαζευγμένη σύζυγος υπαλλήλου, η διαφορά οφείλεται στη σχέση μεταξύ του υπαλλήλου και του κοινοτικού οργάνου. Επομένως, πρέπει να εφαρμοστεί η αρχή που καθιερώνει το άρθρο 88 του Κανονισμού Διαδικασίας κατά την οποία, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Λουξεμβούργο, 26 Νοεμβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio